

SUBTLE CONFESSION WITH FEARFUL POTENTIAL

Silvia L. Čúzyová in an interview
with paintress Lucia Tallová

SUBTÍLNA SPOVEĎ SO SKRYTÝM POTENCIÁLOM

Lucia Tallová v rozhovore
so Silviou L. Čúzyovou

PORTRÉT LUCIA TALLOVÁ

During her study and the subsequent two-year independent creative activity, paintress Lucia Tallová (1985) had developed a remarkable and distinctive painting style, thanks to which both, the professional and general public can recognise her at first glance among the artists of the so-called young Slovak painting. She graduated in 2011 from Professor Ivan Csudai painters' studio at the Academy of Visual Arts and Design in Bratislava. She belongs to the few graduates, who fully absorbed and valued the quality training; nevertheless, she has taken a highly personal, creative path without taking any "short cuts" already beaten by her predecessor. Although she appears enormously fragile, she certainly knows what she wants, and does not let herself be pushed into anything she does not want. Her artwork has perhaps a little hidden potential, but it can definitely capture the looks of attentive viewers like a good movie, in which the viewer cannot predict the surprising developments, which is why it is so enjoyable.

Počas štúdia a následnej dvojročnej samostatnej tvorivej činnosti rozvinula maliarka Lucia Tallová (1985) pozoruhodný a nezameniteľný maliarsky štýl, vďaka ktorému je na prvý pohľad, odborný i laický, identifikovateľná medzi autormi a autorkami tzv. mladej slovenskej maľby. Absolvovala v roku 2011 v maliarskom ateliéri prof. Ivana Csudaia na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave a patrí k nemnohým absolventom, ktorí naplno vstrebali a zhodnotili kvalitné školenie, ale vybrali sa výsostne vlastnou tvorivou cestou, bez použitia „skratiek“ vyšliapaných predchodcami. Hoci pôsobí nesmierne krehko, rozhodne vie, čo chce, a nedá sa donútiť robiť to, čo nechce. Jej tvorba má potenciál, ktorý sa možno trochu ukrýva pod povrchom obrazov, no pohľad pozorného diváka ho jednoznačne zachytí a zaujme ho ako dobrý film, ktorého prekvapivý vývoj nedokáže recipient vopred odhadnúť, a preto ho tak baví.

Lucia Tallová: Porcelain, 70 x 80 cm, akryl na plátne, 2010. Foto: archív autorky

Vo svojej tvorbe od začiatku využívala ornamentálne štruktúry a obrazce, vytvorené autorskou technikou aplikovania vyšívanych a háčkových textílií na plochu plátna. Práca s čipkou vnáša do jej diel nielen špecifickú vizuálnu kvalitu, ale aj nevyslovený vnútorný význam. Rovnako od prvopočiatku sa na jej malbách objavovali vzdialené krajinné horizonty, prekryté snovou atmosférickou clonou. Ďalším transformačným prvkom, ktorý vstúpil do jej maliarskej optiky počas rezidenčného pobytu vo Viedni, bol „*Schwarzer Regen*“ – čierny dážď, evokujúci ženský plač (roztečenú riasenku) alebo „plač“ znečistenej industriálnej krajiny. Nasledujúci vývoj priniesol organické prelútie všetkých charakteristických momentov Tallovej tvorby. V obrazoch sa ornamentálny prvok čipky následne stíšil a úlohu optického a významového filtra prebralo monochromatické, viac či menej transparentné zatečenie, alebo nežne ružovkasté zasneženie. Na pozadí takto zjemnených a znejasnených obrazov sa naďalej vynárajú horizontály a vertikály strohých chladných architekúr (anonymných aj identifikovateľných mestských dominánt), ktoré sú zdramatizované a „skráslené“ nadreálnou atmosférou. Výsledkom je intímna umelá realita, ktorú možno v najlepšom význame slova označiť za „ženskú“ – zjemnenú, skráslenú, znejasnenú, zvnútornenú, a vďaka kvalite a intenzite Tallovej maliarskeho stvárnenia aj nadindividuálnu.

Lucia Tallová o sebe tvrdí, že nerada experimentuje. Prináša však zaujímavé autorské inovácie. Vytvára rozsiahlu kolekciu lightboxov a akvarelov, ktoré kombinuje so sieťotlačou na ručnom papieri. Dominujú na nich pôdorysy, inde grafické námety prevzaté z umenia 19. storočia. Ich autorský výber a následné použitie neboli podmienené obsahom, teda tým, čo zobrazujú, ale mierou ich nostalgického a asociatívneho potenciálu, ktorý sa mohol vo výslednom diele uplatniť. Aktualitou sú zatiaľ sporadické objekty a inštalácie.

Tvorba maliarky Lucie Tallovej vychádza z reality, nikdy však nie je popisná. Jej malby a kresby sú síce nefigurálne, ale rozvíjané na predmetnom základe. Či už je ich námetom krajinná scenéria, alebo len malé fragmenty reality, vždy sú zahalené vizuálne aj významovo jedinečným atmosférickým rastrom, ktorý privádza Tallovej obrazy na hranicu abstrakcie.

Silvia L. Čúzyová: *Odpusť mi túto otázku, ale vzhľadom na charakter tvojich malieb treba v tom mať jasno. Si príslušníčka nejakej subkultúry, alebo sa radíš do niektorej z extravagantných kategórií nových životných štýlov?*

Lucia Tallová: Nie, a bola by som veľmi rada, keby ma nikto nikam nezaraďoval. Ale viem si predstaviť, že všetky tie moje „roztečené riasenky“, čipka, temná farebnosť a tak podobne by sa mohli hodiť niektorej aktuálnej teenagerskej subkultúre alebo oddanému fanúšikovi Twilight ságy.

Silvia L. Čúzyová: *Predsa ešte jeden pokus o kategorizáciu či katalogizáciu: Súhlasila by si s tvrdením, že robíš „ženské“ umenie, a ak áno, čo je pre teba na ňom to „ženské“?*

Lucia Tallová: To „ženské“ v tvorbe je pre mňa najmä určitý sentiment a emócie.

Moje obrazy môžu pôsobiť dekoratívne, čo býva tiež označované ako „ženské“. Nechcem v nich však mať ani prílišnú dekoratívnosť, ani presladenosť. Moja práca je postavená na vizuálnych kontrastoch, preto si vyberám ostré prvky architektúry alebo industriálne fragmenty, aby sa na obraze vždy odohrával určitý konflikt. V týchto kontrastoch vzniká napätie, ktoré robí obrazom veľmi dobre. Jedna zo sérií malieb sa volá *Bitter Sweet*, vyjadruje pocit, keď je niečo horko-sladké, ťažko definovateľné len jedným slovom. Nie je to iba romantické, dekoratívne a presladené, ale je v tom aj tá horkosť a temnota. Obdivujem autorky, ktoré vychádzajú z textilných remesiel, či už priamo ženských, alebo k ženským ručným remeslám priradených, ako je Laura Owens alebo Ghada Amer. Zo slovenského kontextu mám rada tvorbu Vlasty Žákovéj a často, v rámci nasledovania istej línie, ma prirovnávajú ku Kláre Bočkovovej. Ona vlastne používa ten istý princíp, len pracuje s technikou frotáže a vo väčšine jej obrazov sú vyšívane obrázky ústredným motívom. Ja používam čipkové obrazce, z ktorých si robím šablóny a na plátne je to len jedna z ďalších maliarskych a významových vrstiev. V tvorbe sa nebránim ženskosti ani sa necítim nijako dotknutá, keď niekto označí moju tvorbu za ženskú, práve naopak, mám z toho radosť. Odkazujem na klasické ženské remeslá, ale nie je to programovo feministické. Neprotestujem však, ak ma niekto priradí k feministickému umeniu. Lichotí mi to, len si nemyslím, že tam celkom oprávnené patrí, skôr sa mi hodí označenie genderové. Uvedomila som si to v rozhovore s Barborou Geržovou pre katalóg jej nitrianskej výstavy *Inter-view*, ktorá bola venovaná tejto problematike.

Silvia L. Čúzyová: *Ako sa vlastne dostala čipka do tvojej tvorby? Je to prvok, s ktorým si ideovo pracovala už dlho, alebo to prišlo nejako náhle?*

Lucia Tallová: Čipku som začala používať v druhom ročníku, teda už prvý rok priamo na malbe v ateliéri I. Csudaia, a vzniklo to veľmi spontánne, skôr z praktických dôvodov. Maľovala som siluetu stromu s priesvitmi lístia, čo bolo veľmi práčne a zdĺhavé. Stále som si pri tom sama pre seba hovorila, že maľujem „čipku“, pretože tie priesvity listov čiernej farby boli veľmi ornamentálne a skutočne ju pripomínali. Potom mi celkom logicky napadlo, že si skúsím čipku na plátno prestriekať sprejom a prácu si tak uľahčiť. V tej chvíli sa z toho praktického stalo niečo, čomu som úplne podľahla. Neskôr som už samozrejme nenahrádzala iné štruktúry, ktoré by dekor pripomínali, ale začala som s čipkovým obrazcom pracovať ako so samostatným výrazovým prostriedkom. Uvedomila som si, že vizualita čipky ma nesmierne priťahuje pravdepodobne aj preto, že som tým bola obklopená v detstve. Moja babka veľa vyšívala, takže bolo pre mňa dôležité aj to, že dečky, ktoré som na začiatku používala, vznikli jej rukami.

Silvia L. Čúzyová: *Ale vyšívanie samotné tá asi príliš nechytílo...*

Lucia Tallová: Nie, to vôbec, i keď som na ŠUP-ku nastúpila na textil, a tam absolvovala prvý ročník. Bolo to však úplne strašné. Zistila som, že manuálne som asi najnešikovnejší človek na svete a veľmi rýchlo som si uvedomila, že mu-

Lucia Tallová: Schwarzer Regen, 2012, 150 x 170 cm, akryl na plátne. Z výstavy „My Tears Have Turned to Snow“, INDUSTRIAL Gallery, 2013. Foto: Petr Kiška

Lucia Tallová: Untitled, 2012, 150 x 170 cm, akryl na plátne. Z výstavy „My Tears Have Turned to Snow“, INDUSTRIAL Gallery, 2013. Foto: Petr Kiška

sím prestúpiť na iné oddelenie, lebo inak školu ani nedokončím. „Textiláčky“ mi z praktického predmetu dali štvorku len preto, lebo som im slúbila, že prestúpim. Zo súčasného pohľadu mi pripadá celkom vtipné, že som sa s textilom materiálovo vôbec nezžila. Potom som prestúpila na kameňosochárstvo.

Silvia L. Čúzyová: *Takže si kameňosochala. To si neviem veľmi dobre predstaviť...*

Lucia Tallová: Áno, nakoniec som skončila kameň. Nad tým sa už veľa ľudí po-divovalo... a potom ďalej nad tým, že som sa rozhodla ísť z kameňosochárstva na maľbu. Mne to však pripadalo prirodzené. Pri kameni som sa naučila poze- rať na dielo vždy z viacerých uhlov, pretože tu musí sedieť každá strana sochy. Na obraze je zase najdôležitejšia jedнопohľadovosť a som to ja, kto divákovi určuje ten najideálnejší pohľad. Vyhovuje mi, že obraz predstavuje určitý výsek, to je

pre mňa rozhodujúce, oproti vytváraniu sochy, ktorá sa stáva súčasťou priestoru, kde je umiestnená. Tiež je všetko okolo maľovania oveľa pohodlnejšie, no najmä som v ateliéri úplne sebestačná. Nikoho k práci nepotrebujem, nemusím čakať na to, aby mi niekto priniesol obrovský kváder mramoru, nedávam si nič vyrezať alebo vyrobiť. Maľba je v tomto úžasne praktická – dokážem si sama napnúť plátno, sama si obraz prenesiem kam potrebujem, namaľujem, zabalím. Nemusím čakať na prácu niekoho iného, alebo riskovať, že niečo pokazí.

Silvia L. Čúzyová: *Po strednej škole prišla z tvojej strany prirodzená túžba maľovať a prihlásila si sa na VŠVU na maľbu...*

Lucia Tallová: Hlásila som sa na maľbu a ešte pred prijímacím pohovorom som začala konzultovať u prof. Csudaia. Pri výbere ateliéru zohrali úlohu aj výstupy

Lucia Tallová: Pohľad do inštalácie výstavy „My Tears Have Turned to Snow“, INDUSTRIAL Gallery, 2013. Foto: Petr Kiška

Lucia Tallová: Hotel Kyjev, 150 x 170 cm, akryl na plátne, 2012. Foto: archív autorky

Lucia Tallová: Panel story, 150 x 170 cm, akryl na plátne, 2013. Foto: archív autorky

študentov, ktoré som videla na prieskumoch VŠVU. Na 4. ateliéri mi imponovalo, že je iba o malbe a jej technológii. Nie je to ateliér, kde je možné na rovnakú tému reagovať ľubovoľnou formou, od videa cez inštaláciu až po malbu. V ateliéri I. Csudaia je malba hodnotená a porovnávaná len v konkurencii s ostatnými malbami. Vedela som, že nie som typ, ktorý by chcel priveľmi experimentovať. V tom čase som potrebovala hlavne veľa maľovať a Csudaiov ateliér bola najprirodzenejšia voľba. Aj s odstupom času som presvedčená, že to bolo pre mňa správne rozhodnutie. Profesor so mnou nikdy veľmi nekonzultoval témy – prečo maľujem mesto a aké osobné významy do toho vkladám. To sme spoločne odignorovali. Myslím, že vycítil, že o tom netreba hovoriť, takže sme sa vždy bavili iba o problematike konštrukcie obrazu. Posledné roky môjho štúdia sme už skoro nekonzultovali a ja som sa trochu obávala, že som ignorovaná. Keď som však spravila nejaký krok mimo, alebo sa mi nedarilo, tak nasledovala konzultácia a ja som pochopila, že pedagóg ma už necháva robiť si vlastné veci a iba dáva pozor.

Silvia L. Čúzyová: Čo hovoríš na „ľudové“ hodnotenie, že všetci „csudaiovcí“ sú na jedno kopyto?

Lucia Tallová: Ivan Csudai svojim ateliérom vybudoval v slovenskom umení miesto pre súčasnú mladú malbu a to bolo veľmi dôležité. Dôležité tiež bolo, kedy jeho ateliér vznikol, a že sa v ňom na začiatku zišli veľmi silné osobnosti. Mal výborný ročník talentovaných mladých ľudí, ktorí všetci rovnako cítili, že nemusia robiť videá, aby boli „in“, že to všetko dokážu obsiahnuť aj maliarskym médiom. V mojom prípade sa ľudia často čudujú, že som skončila u Csudaia, vraj by to na základe mojej malby netipovali. Ale to je presne tým, že ma nechal robiť si vlastné veci. Vôbec si nepamätám, že by niekomu z nás hovoril, že musí pekne „farebne“, plošne maľovať – alebo čo to „csudaiovské“ vlastne znamená?!... On do toho nikoho nenútil, ale vždy sa tam tá energia aj tak nakumulovala. Jednak je silná osobnosť, ale ide tiež o to, kto je na druhej strane, a teda čo si študent z jeho konzultácie odnesie. Nemenej dôležitá je aj atmosféra školských ateliérov. My sme boli napríklad v jednom ateliéri natlačení šiesti a občas sme si všimli, že máme všetci na prieskume podobne sivomodré obrazy. Pretože keď ťa v tom ateliéri neustále obklopujú tie obrovské formáty, prenášajú sa rovnaké farby aj do tvojich obrazov a niektoré veci vzniknú podvedome. Teraz som v ateliéri sama a je to úplne ideálne. Som spokojná, že sa mi do práce už nemotajú rušivé vplyvy, môžem si pustiť hudbu, ktorá je pre mňa pri maľovaní veľmi dôležitá, a dokážem sa viac koncentrovať. Síce priznávam, že teraz sa mi častejšie stáva, že sa zacyklím, neviem v správnom momente prestať maľovať.

Silvia L. Čúzyová: Ako to prekonávaš? Keď príde moment uvedomenia, posunieš sa ďalej, hľadáš inováciu?

Lucia Tallová: Našťastie, najjednoduchšie riešenia bývajú aj tými najlepšimi. Napríklad, nahodila som si ľahkú podmalbu (konkrétne to bol obraz *Kyjev*), na ktorú mali ísť podľa môjho pôvodného zámeru ešte ďalšie vrstvy – čipka, čierne

Lucia Tallová: Home is where the heart is I, 190 x 220 cm, akryl na plátne. 2011. Foto: archív autorky

kvapky, búrkové mraky... Na druhý deň som prišla do ateliéru a zistila som, že v tej ľahkosti je obraz oveľa silnejší a živší. Hneď mi bolo jasné, že sa nemôžem vrátiť naspäť, pokračovať podľa plánu a vytvoriť tak len ďalší obraz podobný tomu predošlému. Niekedy je dôležité odložiť obraz na chvíľu stranou. Aj v tomto prípade to tak bolo. Hoci som myslela, že sa k obrazu neskôr ešte vrátim. Medzičasom som už namaľovala v podobnom duchu druhý a tretí, až mi z toho postupne začala vychádzať nová séria. Pochopila som, že obraz potrebuje možno iba čas, ale nie sú to tie hodiny, ktoré nad ním strávim vyslovene jeho maľovaním. Usilujem sa, aby boli obrazy zrealizované naozaj dobre, keď sa mi podarí prvá vrstva, tak ju netreba kamuflovať ďalšími. Ostatnými už len dodám nejakú atmosféru, alebo priestor v malbe rozfázujem do plánov. Je pre mňa zaujímavejšie maľovať v jemných transparentných vrstvách, ktoré pôsobia ako akvarel. Na rozdiel od plošných a pastóznych spôsobov maľby musí vyjsť všetko na prvýkrát, pretože potom to už nie je za čo schovať.

Silvia L. Čúzyová: Čím by si charakterizovala vývoj tvojej maľby?

Lucia Tallová: Ústredný námet mojich obrazov tvorí krajinomaľba. Nech už som sa do obrazov snažila vkladať príbehy, alebo som sa v rámci vizuality pohybovala v mestskom prostredí, či naopak, v nejakej vyprázdnenej periférii a prírodnej scenérii, aj tak bola krajina vždy hlavnou témou. Pre mňa osobne má krajina v sebe oveľa väčšiu príbehovosť ako dokážem objaviť vo figurálnej maľbe. Figúra ani portrét ma nikdy nelákali, nie je mi to blízke. Mám rada otvorený priestor, keď je krajina opustená, vyľudnená a vyprázdnená, už to samotné ide proti tomu, aby som do obrazu vkladala vzťah s figúrou alebo živou vecou. Život v obraze na seba preberajú neživé predmety – architektúra, to je pre mňa oveľa príťažlivejšie. Nikdy nerobím príliš veľké skoky, len aby som prišla s niečím novým. Skôr pracujem pomaly, konzekventne – niečo vypustím, niečo pridám, niečo ešte zostáva a niečo staršie sa stratí. Vnímam to veľmi prirodzene, nenútim sa do toho. Som rada, že dnes už nemusím rýchlo vyprodukovať novú sériu v krátkom čase jedného semestra. Teraz pracujem v časovom horizonte od výstavy po výstavu a považujem za dobré, keď jedna výstava nadväzuje na druhú. Divák si môže spomenúť, že bol na niektorej z mojich výstav, ktoré sa volali *Sweet City a Bitter Sweet*, potom *Hidden Grace of Black Stories* a *Schwarzer Regen*, posledná samostatná výstava mala názov *My Tears Have Turned to Snow*. Je to o kontraste niečoho temnejšieho a romantickjšieho, a tiež mesta a snovej krajiny. Stále sú tam paralely, ktoré mám tak rada. Aj názvy výstav koncipujem tak, aby divák mohol pochopiť vývoj.

Silvia L. Čúzyová: Ako si vyberáš predlohy pre svoje maľby? Máš databázu, ktorá priebežne vzniká – keď niečo zaujímavé vidíš, tak si to načrtneš, odfotografuješ, zaznamenáš a potom na to myslíš alebo v tom listuješ pri vzniku obrazu?

Lucia Tallová: Veľa fotografujem, najmä architektúru. Žijem v meste a pohybujem sa v mestskom interieri, ktorý mám stále pred očami. Mám také svoje fasciácie. Napríklad v čase, keď som si robila vodičský preukaz, moja séria obrazov

Lucia Tallová: Zo série Schwarzer Regen, 25 x 35 cm, UV print na plexiskle, lightbox, 2011. Foto: archív autorky

Lucia Tallová: Zo série Schwarzer Regen, 25 x 35 cm, UV print na plexiskle, lightbox, 2011. Foto: archív autorky

Lucia Tallová: I can not sleep again, 125 x 150 cm, akryl na platne, 2010. Foto: archív autorky

zaznamenávala výseky videné cez predné sklo auta. Čelné sklo vytvára prirodzené rámovanie formátu a ja som bola úplne očarená cestou a uhlopriečkami, ktoré prostredie zvieralo. Takže som si počas červenej na semafore vytiahla mobil a fotila som si križovatky. Nechodím sa však dívať do jazera, ako to naaranžovali novinári pri natáčaní reportáže o výstave v Ostrave. Asi nebolo dosť umelecké a romantické, že si skôr veľa vecí nájdem na internete a pripravím rôzne rešerše v knihách. Inšpiračným zdrojom sú pre mňa výstavy starého umenia, najmä klasickej barokovej maľby, kde môžem pozorovať, ako je vyobrazená dramatická obloha, alebo vystavaná kompozícia monumentálnej prírodnej scenérie.

Silvia L. Čúzyová: *V istom momente vstúpila do krajinomalby čipka. Hovorili sme o čipke, ktorú máš po babičke, ale tá sa ti predsa jedného dňa minie...?*

Lucia Tallová: Samozrejme, teraz už cielene podnikám cesty na rôzne burzy sta-

Lucia Tallová: Black land with porcelain roses, 150 x 170 cm, akryl na plátne, 2012. Foto: archív autorky

rožitností, kde ma predajcovia už poznajú a vedia, čo hľadám. Na začiatku som vyhladávala len ornamenty, potom som zistila, že čipka, ktorú aplikujem do obrazu, nemusí mať iba určitú štruktúru, ale môže znázorňovať aj nejaký obrazec, ktorý na seba preberá symbol príbehu. Takže som sa od jednoduchých kvetinových vzorov dostala k háčkovým predlohám napríklad vtáčikov. Postupne som objavovala veľa ďalších romantických motívov, svadobných výjavov atď. a k nim som už len skladala príbeh, ktorý môžem zasadiť do maľby. Teraz, keď sa na nejakej burze objavím a hľadám čipky, tak na mňa predavači už z diaľky kričia, že dnes majú nové motívy – zvieratkové alebo rozprávkové. Je to celkom milé. Obávam sa, že sa zo mňa stal trochu posadnutý zberateľ a moja zbierka sa naozaj rýchlo rozrastá. To, čo si vyberám, musí mať istú vizuálnu kvalitu a okrem háčkových čipiek som rozšírila svoj záber aj na rôzne obrusy, záclony a pod. Veľmi ma poteší, keď mi ich niekto prinesie a povie mi k nim aj ich príbeh. Napríklad záclona, ktorú mala

Lucia Tallová: Zo série Schwarzer Regen, 52 x 38 cm, sietotlač a akvarel na ručnom bavlnenom papieri, 2012. Foto: Tomáš Gering

kamarátka celý život zavesenú v detskej izbe. S tým sa mi ďalej dobre pracuje, pretože jej príbeh si stále predstavujem. Tiež samozrejme neodmietnem, keď mi niekto prinesie čipku ako darček zo Srí Lanky alebo z Portugalska.

Silvia L. Čúzyová: *Ako vyzerá čipka zo Srí Lanky?*

Lucia Tallová: Práve že úplne obyčajne, tak sa to naučili robiť pre turistov, aby si zarobili peniaze, ale fascinuje ma tá diaľka, z ktorej sa to sem dostalo – od nejakej ženy, čo ju začala vyšívať na kraji pralesa, až práve ku mne a do mojich obrazov.

Silvia L. Čúzyová: *Po čipkách, počas pobytu vo Viedni, vstúpili do tvojich malieb čierne slzy, alebo čierny dážď. Čím si to Viedeň zaslúžila?*

Lucia Tallová: Vzniklo to v jesennom a zimnom období, keď som bola na rezidenčnom pobyte vo Viedni a veľmi často vtedy pršalo. Prvý raz som bola v obrovskom ateliéri úplne sama. Od nedávneho ukončenia školy som sa cítila trochu stratená a vyčerpaná z diplomovej práce. Ešte som celkom nevedela, čo idem robiť ďalej, ale zrazu som si uvedomila, že keď začnem novú sériu, tak už len sama za seba. Už nebude spätná väzba v podobe semestrálnych hodnotení a nikto sa nebude chodiť pozeráť, ako mi to ide. Zrazu som vedela, že idem s kožou na trh... Môj rezidenčný ateliér bol v takej typickej administratívnej výškovej budove, obrovský presklený priestor. Od podlahy po strop azda štyri metre a všade len sklo. Veľmi na mňa zapôsobili všetky tie stekance na oknách – tvorili filter, cez ktorý som pozorovala krajinu vonku. Tak sa mi to automaticky vpísalo do obrazov. Čierne kvapky používam ako prvok, symbol v obrazoch aj naďalej a majú viacero významov. Predstavujú dážď, slzy s roztečenou riasenkou, alebo kolobeh v prírode, opakovanie.

Silvia L. Čúzyová: *Ešte sa musím spýtať na námety, ktoré sa objavujú v lightboxoch a grafikách. Spomínala si, že sú to motívy, ktoré sa nedostali do malby...*

Lucia Tallová: Lightboxy som tiež začala robiť vo Viedni. Z dôvodov, ktoré som už spomínala, som sa zrazu zasekla a nemohla maľovať. Tak som svoj čas trávila skôr chodením po galériách, ale aby som nemusela mať výčitky, že nič nerobím, pripravovala som si návrhy na malbu a snažila sa nájsť čo najviac nových motívov. Keďže som samotný proces realizácie pred sebou pridlhlo tlačila a dlho sa venovala počítačovým predlohám, uvedomila som si, že táto vizuálna príprava je pre mňa už hotový obraz a jeho premaľovávanie na plátno bude len zbytočný krok. K adjustáži do podoby lightboxov ma inšpiroval môj vysvetlený viedenský ateliér, prostredie presklennej budovy, a tiež všetky ostatné výškové budovy naokolo, v ktorých oknách svietiacich do tmy boli vidieť „chudáci“ pracujúci v kanceláriách dlho do noci. Tak som si vymyslela formu osvetleného boxu. Grafiky začali vznikať až rok po návrate z rezidencie, ale priradila som ich do rovnakej otvorenej série *Schwarzer Regen*.

Lucia Tallová: Deluge I., 200 x 250 cm, akryl na plátne, 2009. Foto: archív autorky

Silvia L. Čúzyová: *Okrem samostatných a skupinových výstav sa venuješ aj galérijnej činnosti. Máš rada aj túto prácu, kde si vlastne na druhej strane umeleckého procesu?*

Lucia Tallová: Sú chvíle, keď to mám oveľa radšej. Mám pocit, že vlastnú tvorbu neviem tak dobre propagovať a „predať“, ako keď predstavujem autora v galérii. Je zrejme prirodzené, že o tvorbe druhých sa v superlatívoch rozpráva ľahšie. V galérii pôsobím ako koordinátorka výstav, zúčastňujem sa na výbere programu, úlohu galeristky však prenechávam radšej iným. V ateliéri sa sústredím len na tvorbu, na seba a moju umeleckú kariéru. Naopak, práca v galérii je pre mňa dokonalé vyváženie, pretože tam môžem mať dobrý pocit, že výsledok nie je len o mne, ale je aj pre niekoho iného, a aktivity, ktorých som súčasťou vďaka galérii, majú širší dosah.

Silvia L. Čúzyová, riaditeľka Galérie Medium

